Orędownik Urzędowy
POWIATU PUCKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote. :—: Poszczególny numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 zł od wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.

Nr. 47 | Puck, środa, dnia 24 listopada 1926 r. | Rok 40

Treść.

435.
Ustawa
z dnia 2 sierpnia 1926 r.
o prawie właściwem dla stosunków prywatnych międzynarodowych.

(Prawo prywatne międzynarodowe).

I. OSOBY.

Art. 1. 1) Zdolność osobistą osoby fizycznej ocenia się według praw państwa, którego osoba ta jest obywatelem; jeżeli zaś obywatelstwa ustalić nie można — według praw, obowiązujących w miejscu jego zamieszkania.

2) Zmiana obywatelstwa nie pociąga za sobą utraty już uzyskanej pełnoletności.

3) Zdolność osób prywatnych, oraz wszelkich spółek i stowarzyszeń ocenia się podług prawa, obowiązującego w miejscu ich siedziby.

Art. 2. Zdolność osobistą kupca w jego obrocie handlowym ocenia się podług prawa, obowiązującego w siedzibie przedsiębiorstwa.

Art. 3. Jeżeli cudzoziemiec, niezdolny według prawa, któremu podlegał osobiście (art. 1), sporządził w Polsce czynność prawną (art. 9 ust. 1), mającą w Polsce wywrzeć skutek, należy oceniać jego zdolność według prawa, obowiązującego w Polsce, gdy tego wymaga bezpieczeństwo uczciwego obrotu.

Uznanie za zaginionego, znikłego lub zmarłego.

Art. 4. 1) Dla uznania osoby za zaginioną, znikłą lub zmarłą właściwe są władze i prawo państwa, któremu osoba ta podlegała ostatnio.

2) W razie konieczności władze polskie mogą według praw, obowiązujących w Polsce uznać cudzoziemca za zaginionego, znikłego lub zmarłego, o ile chodzi o skutki w obrębie Państwa Polskiego.

II. FORMA CZYNNOŚCI PRAWNEJ.

Art. 5. Forma czynności prawnej podlega prawu, które właściwe jest dla samej czynności; jednak wystarczy zastosowanie się do prawa, obowiązującego w miejscu sporządzenia czynności, jeżeli to miejsce nie jest wątpliwe.

III. PRAWA RZECZOWE.

Art. 6. 1) Posiadanie i prawa rzeczowe podlegają ustawie państwa, w którem znajduje się ich przedmiot.

2) Zasiedzenie, przedawnienie i przemilczenie ocenia się według ustawy miejsca, w którem rzecz ruchoma znajdowała się w chwili upływu czasokresu. Nabywający prawo może powołać się także na ustawę miejsca, w którem rzecz ruchoma znajdowała się w chwili rozpoczęcia czasokresu.

3) Nabycie, zmiana lub umorzenie praw rzeczowych na nieruchomości, położonej w Polsce, jak również zobowiązania, z czynności prawnych wynikające, na podstawie których prawa takie mają być nabyte, zmienione lub umorzone, podlegają co do formy, jak i innych warunków ważności, wyłącznie prawu, obowiązującemu w Polsce. Nie tyczy się to jednak obowiązków, wynikających ze stosunków familijnych lub praw spadkowych.

IV. ZOBOWIĄZANIA.

Art. 7. Strony mogą poddać stosunek obowiązkowy prawu ojczystemu, prawu miejsca zamieszkania, prawu miejsca sporządzenia czynności prawnej, prawu miejsca wypełnienia zobowiązania, lub prawu miejsca położenia rzeczy.

Art. 8. Jeżeli strony nie oznaczyły właściwego prawa, natenczas stosuje się:

1) do umów, zawieranych na giełdzie lub targach publicznych, — prawo tamże obowiązujące;

2) do umów, odnoszących się do nieruchomości, — prawo, obowiązujące w miejscu, gdzie nieruchomość się znajduje;

3) do umów, zawieranych w handlu cząstkowym, — prawo miejsca, gdzie jest siedziba sprzedawcy;

4) do umów o usługi, roboty, budowle i dostawy, zawieranych z państwem, — prawo właściwe według siedziby władzy działającej, a do takichże umów, zawieranych z innemi związkami publicznemi, — prawo, obowiązujące w ich siedzibie;

5) do umów o ubezpieczenie — prawo obowiązujące w siedzibie zakładu ubezpieczającego: do umów, zawartych z przedstawicielstwem zagranicznego zakładu, mającem siedzibę w Polsce, — prawo, w Polsce obowiązujące.

6) do umów, zawieranych z notarjuszami, adwokatami i innemi osobami, spełniającemi czynności zawodowe, w zakresie tych czynności, — prawo miejsca, w którem osoby te zawód swój stale wykonywają;

7) do umów o pracę, zawieranych z pracownikami przez przedsiębiorców handlowych, przemysłowych i górniczych, — prawo miejsca, w którem praca jest wykonywana.

Art. 9. 1) Do umów, nie objętych liczbami 1—7 artykułu 8, stosować należy prawo państwa, w którem obie strony w czasie zawarcia umowy mają miejsce zamieszkania. Gdy strony mieszkają w różnych państwach, a zobowiązanie jest jednostronne, stosować należy prawo państwa, w którem mieszka dłużnik; gdy zobowiązanie jest obustronne, — prawo państwa, w którem umowę zawarto. Umowa między nieobecnymi uchodzi za zawartą w miejscu, w którem oferent otrzymał przyjęcie oferty.

2) Prawo, obowiązujące w miejscu zawarcia umowy, ma zastosowanie także wtedy, gdy nie można ustalić miejsca zamieszkania, mającego rozstrzygać o prawie właściwem.

3) Jeżeli dłużnik, sporządzający czynność jednostronną, nie oznaczył sam prawa właściwego, obowiązuje go prawo miejsca jego zamieszkania, a jeżeli miejsca zamieszkania ustalić nie można, — prawo miejsca sporządzenia czynności.

4) Miejscem zamieszkania kupca w jego obrocie handlowym iest siedziba przedsiębiorstwa; jeżeli kupiec ma kilka przedsiębiorstw, — siedziba przedsiębiorstwa, z którem stosunek związano.

Art. 10. We wszystkich powyższych przypadkach (art. 7—9) strony związane są szczególnemi zakazami ustawowemi, unieważniającemi sprzeczne z niemi czynności prawne, a wydanemi w państwach, w których dłużnik ma miejsce zamieszkania i ma wypełnić zobowiązania.

Art. 11. 1) Zobowiązania z występków i z innych zdarzeń prawnych podlegają prawu państwa, gdzie zaszedł fakt, który wywołał zobowiązanie.

2) To samo prawo rozstrzyga, czy osoba, w swej zdolności osobistej ograniczona, odpowiada za wyrządzoną szkodę.

V. PRAWA MAŁŻEŃSKIE.

Zawarcie małżeństwa.

Art. 12. 1) Prawną możność zawarcia ważnego związku małżeńskiego ocenia się dla każdej ze stron według jej ustawy ojczystej.

2) Cudzoziemcom, którzyby według swych praw ojczystych mogli zawrzeć związek małżeński, niewolno, mimo to, zawierać małżeństwa w Polsce przed tutejszemi władzami, jeżeli przeciw podobnemu małżeństwu według prawa, w Polsce obowiązującego, zachodzi jedna z następujących, nieusuwalnych w drodze dyspensy, przeszkód ważnego małżeństwa:

1) pokrewieństwo lub powinowactwo;
2) nastawanie na życie małżonka;
3) zawarty poprzednio związek małżeński;
4) różnica religji, wyższe święcenia kapłańskie i uroczyste śluby zakonne.

Art. 13. 1) Forma zawarcia małżeństwa podlega prawu, obowiązującemu w miejscu zawarcia związku małżeńskiego.

2) Do ważności małżeństwa, zawartego poza granicami Polski, wystarczy zachowanie formy, przepisanej przez prawa ojczyste obojga małżonków.

Stosunki osobiste i majątkowe między małżonkami.

Art. 14. 1) Stosunki osobiste i majątkowe małżonków podlegają ich prawu ojczystemu. Jeżeli małżonkowie następnie należeć będą do państw różnych, stosunki ich oceniać się będzie według prawa państwa, do którego w ostatnim czasie należeli wspólnie.

2) Każdoczesne prawo ojczyste małżonków rozstrzyga, czy w czasie pożycia małżeńskiego mogą zawrzeć układ majątkowy, lub rozwiązać, albo zmienić układ, między nimi istniejący.

3) jednak zmiana obywatelstwa sama przez się nie wpływa na zmianę ustawowego ustroju majątkowego małżonków, który podlega nadal ojczystemu prawu męża z czasów zawarcia ślubu.

Art. 15. Układy majątkowe małżeńskie, tudzież darowizny między małżonkami, lub narzeczonymi podlegają prawu państwa, do którego mąż lub narzeczony należał w chwili zawarcia umowy.

Art. 16. Artykuły 14 i 15 nie mają zastosowania, o ile państwo, w którego granicach położone są nieruchomości małżonków, wymaga stosowania co do tych nieruchomości własnego prawa.

Rozwód i rozdział od stołu i łoża.

Art. 17. 1) Dla rozwodu lub rozdziału od stołu i łoża właściwe są władze i prawo państwa, któremu małżonkowie osobiście podlegają w czasie żądania rozwodu lub rozdziału. Jeżeli małżonkowie podlegają w tym czasie państwom różnym, właściwe są władze i prawo państwa, do którego małżonkowie wpólnie należeli w ostatnim czasie.

2) Jeżeli małżonkowie zmienili przynależność państwową, to fakt, który zmianę tę wyprzedził, może być przyczyną rozwodu lub rozdziału tylko o tyle, o ile uzasadnia rozwód lub rozdział także według prawa przed tą zmianą właściwego.

3) Dla małżonków, którzy posiadają obywatelstwo polskie lub dla których obywatelstwo polskie było ostatniem, jakie posiadali wspólnie, właściwe są władze polskie lub władze państwa ich miejsca zamieszkania; o ile jednak władze państwa obcego nie zastosowały prawa polskiego, orzeczenia ich nie ulegają ani uznaniu ani wykonaniu na obszarze Rzplitej Polskiej.

4) Jeżeli Państwo, do którego należą cudzoziemcy, w Polsce zamieszkali, nie zastrzegło sobie orzecznictwa wyłącznego, władze polskie rozstrzygają o ich rozwodzie i rozdziale; oceniają przytem przyczyny według prawa ojczystego tych małżonków. Nawet w przypadku wyłączności, zastrzeżonej przez obce państwo, władze polskie mogą cudzoziemcom, zamieszkałym w Polsce, tymczasowo pozwolić na oddzielne mieszkanie i określić obowiązki utrzymania podług prawa, obowiązującego w Polsce.

VI. STOSUNKI MIĘDZY RODZICAMI A DZIEĆMI.

Pochodzenie ślubne.

Art. 18. 1) O ślubnem pochodzeniu dziecka rozstrzyga prawo ojczyste męża matki z czasu urodzenia się dziecka.

2) Jeżeli wówczas mąż już nie żył, właściwe jest prawo zmarłego z czasu jego śmierci.

Rodzice a dzieci ślubne.

Art. 19 1) Dla stosunków między rodzicami a dziećmi ślubnemi właściwe jest ich prawo ojczyste.

2) Jeżeli prawa te są różne i odmienne, obowiązuje prawo państwa, któremu strony wspólnie podlegały do ostatniego czasu.

3) Prawa rodziców i dziecka do nieruchomości, będącej własnością dziecka, ocenia się według prawa państwa, w którem położona jest nieruchomość, jeśli państwo to uważa swoje prawo za właściwe.

4) Stosunek rodziców do córki zamężnej ocenia się według ojczystej ustawy męża córki, o ile uprawnienia rodziców, z właściwej dla nich ustawy płynące, sprzeczne są z uprawnieniami męża, opartemi na właściwej dla niego ustawie.

Dzieci nieślubne.

Art. 20. Stosunek dziecka nieślubnego do matki ocenia się według prawa państwa, do którego matka i dziecko należą; gdyby zaś prawa matki i dziecka były później różne i odmienne, według ostatniego ich prawa wspólnego.

Art. 21. 1) Dla ustalenia nieślubnego ojcostwa, wzajemnych praw i obowiązków ojca i dziecka, tudzież ojca i matki właściwe jest prawo państwa, któremu matka i dziecko podlegały w chwili urodzenia się dziecka.

2) Jeżeli w tym czasie i ojciec nieślubny i matka mają miejsce zamieszkania w Polsce, należy stosować obowiązujące w Polsce prawo właściwe, gdy dla dziecka jest korzystniejsze.

Uprawnienie dzieci nieślubnych. (Legitymacja).

Art. 22. Uprawnienie dziecka nieślubnego podlega ojczystemu prawu ojca z czasów uprawnienia, a jeżeli ojciec wówczas już nie żył, — prawu z czasów jego śmierci.

Przysposobienie. (Adopcja).

Art. 23. Dla przysposobienia właściwe jest prawo państwa, do którego należy przysposabiający.

VII. OPIEKA.

Art. 24. Prawo i władze ojczyste, osoby potrzebującej pieczy prawnej (opieki, kurateli, pomocnika, doradcy sądowego), są właściwe dla wszystkich spraw w zakresie pieczy prawnej.

Art. 25. Polskie władze opiekuńcze mogą powierzyć władzom obcego państwa opiekę nad obywatelem polskim, mieszkającym lub posiadającym majątek w obcym państwie, wszakże tylko o tyle, o ile obywatel polski ma tam zapewnioną dostateczną opiekę osobistą lub majątkową.

Art. 26. Dla cudzoziemców, potrzebujących opieki, a zamieszkałych lub posiadających majątek w Polsce, władza polska wyda według własnych praw wszelkie potrzebne zarządzenia opiekuńcze stałe lub czasowe, o ile tego władza obcego państwa nie czyni w ostatecznej mierze. Powody i terminy ustanowienia i zniesienia opieki ocenia się według ustawy ojczystej cudzoziemca.

Art. 27. Artykuły powyższe (24—26) nie mają zastosowania do kurateli (opieki) dla spraw poszczególnych.

VIII. PRAWO SPADKOWE.

Art. 28. 1) Dla praw spadkowych właściwe jest prawo ojczyste spadkodawcy z chwili śmierci.

2) Spadkobiercy muszą posiadać zdolność nabycia spadku nietylko według ustawy właściwej dla spraw spadkowych, ale także według swej ustawy ojczystej.

Art. 29. Rozporządzenia ostatniej woli i umowy o prawa spadkowe podlegają prawu ojczystemu spadkodawcy z czasu sporządzenia tych czynności.

Art. 30. 1) Majątki, któremi spadkodawca nie może rozporządzać na przypadek swej śmierci (ordynacje), podlegają prawu państwa, w którem się znajdują.

2) To samo prawo stosować należy do ograniczeń publiczno-prawnych, którym ulega spuścizna lub jej części.

Art. 31. Majątek, według ojczystego prawa spadkodawcy bezdziedziczny, podlega, jako spuścizna bezdziedziczna, prawu państwa, w którego obrębie znajduje się w chwili śmierci spadkodawcy. Za bezdziedziczny uważa się majątek, który według prawa ojczystego spadkodawcy, w braku innych spadkobierców, przypada z ustawy państwu lub innym osobom prawnym.

Spuścizny po obywatelach polskich.

Art. 32. Przewód spadkowy w Polsce obejmuje spuściznę po obywatelu polskim, choćby majątek znajdował się za granicą.

Spuścizny po cudzoziemcach.

Art. 33. Władze polskie ograniczą się w zasadzie do zabezpieczenia spuścizny, po cudzoziemcu pozostałej.

Art. 34. Jednakże na żądanie osoby, wykazującej swe prawa spadkowe, a zamieszkałej w Polsce, lub posiadającej obywatelstwo polskie, władze postępować będą ze spuścizną, znajdującą się w Polsce, tak, jak gdyby pozostała po oby-

watelu polskim. Stosować przytem będą prawo ojczyste spadkodawcy (art. 28).

Art. 35. 1) Wydanie spuścizny poza granice Polski nastąpi dopiero po zaspokojeniu albo należytem zabezpieczeniu roszczeń i praw spadkowych obywateli polskich, w Polsce zamieszkałych cudzoziemców, tudzież Skarbu Polskiego.

2) Wydaniu spadku przez władze polskie nie może sprzeciwić się, kto nie wykazał swych praw na podstawie prawa właściwego.

IX. PRZEPISY OGÓLNE.

Odesłanie do innego prawa.

Art. 36. Jeżeli obce prawo ojczyste, wskazane niniejszemi przepisami, jak właściwe, każe oceniać stosunek prawny według innego prawa, należy w Polsce zastosować to inne prawo.

Niejednolite prawo.

Art. 37. Gdy w państwie, którego prawo ustawa niniejsza wskazała jako właściwe, obowiązuje kilka odmiennych praw cywilnych, jego prawo wewnętrzne rozstrzyga, które z nich należy zastosować.

Ograniczenie w stosowaniu prawa obcego.

Art. 38. Przepisy prawa obcego nie mają w Polsce mocy prawnej, jeżeli są sprzeczne z podstawowemi zasadami obowiązującego w Polsce porządku publicznego lub z dobremi obyczajami.

Ustalenie brzmienia, treści i właściwości prawa obcego.

Art. 39. 1) Sąd może zwrócić się do Ministra Sprawiedliwości o udzielenie tekstu praw obcych, lub o wyjaśnienie obcej praktyki sądowej.
2) Gdy niepodobna stwierdzić treści obcego prawa, lub ustalić faktu, rozstrzygającego w ostatnim rzędzie o prawie właściwem, władze polskie właściwe zastosują prawo, obowiązujące w Polsce

Odwet.

Art. 40. Przeciw państwu, które w zakresie prawa prywatnego traktuje obywateli polskich gorzej niż własnych, albo gorzej niż obywateli innych państw obcych, lub wogóle odmawia im ochrony prawnej, udzielanej zobopólnie wśród państw cywilizowanych, Rada Ministrów może wydać rozporządzenie, które określi materję, kierunek i rozmiary, w jakich w stosunku do tego obcego państwa i jego obywateli zasada odwetu ma być zastosowana.

Moc obowiązująca.

Art. 41. Ustawa niniejsza zyskuje moc obowiązującą po upływie 30 dni od jej ogłoszenia.

Wykonanie ustawy.

Art. 42. Wykonanie tej ustawy porucza się Ministrom: Sprawiedliwości, Spraw Wewnętrznych, Spraw Zagranicznych oraz Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego.

Prezydent Rzplitej I. Mościcki
Prezes Rady Ministrów: K. Bartel
Minister Sprawiedliwości: W. Makowski
Minister Spraw Wewnętrznych: Młodzianowski
Minister Spraw Zagranicznych: August Zaleski
Minister Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego; A. Sujkowski.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości i zaznaczam że ustawa ta wchodzi w życie z dniem 13. XI 1926 r.

Puck, dnia 23. 10. 1926 r.

Starosta: Lipski.

436.

Rozporządzenie

Wojewody Pomorskiego z dnia 20. X. 1926 r. dot. czasu ochronnego dla pstrąga potokowego siei-brzony, sielawy i siei jeziorowej.

Na mocy § 106/2 ustawy rybackiej z dnia 11 V. 1916 r. ustaliłem czas ochronny od 1. XI. do 20. XII. włącznie każdego roku dla pstrąga potokowego (Salmo) Trutta (fario), dla siei-brzony (Coregonus lavaretus), sielawy, (Coregonus albula) i siei jeziorowej (Coregonus maraena), co niniejszem podaję do publicznej wiadomości. Winni wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu podlegają karze w myśl § 128 wyżej podanej ustawy.

Toruń, dnia 20 października 1926 r.

Za Wojewodę:
Dr. Mellin.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia — listopada 1926 r.

Starosta: Lipski.

437.

Obwieszczenie

Wojewody Pomorskiego z dnia 2. XI. 1926 r. w sprawie zbadania i przesyłania preparatów wścieklizny.

„Państwowy Zakład Higjeny Filja Toruń" komunikuje mi że przy przysyłkach materjału (preparatów) w wypadkach podejrzenia wścieklizny zdarzają się następujące nieprawidłowości:

1) Materjał nadsyłany bywa przez osoby prywatne, a nie przez uprawnionych do przesyłki powiatowych lekarzy weterynaryjnych.
2) Materjał nadsyłany bywa i w tych wypadkach, w których nie zostali pokąsani ludzie, wbrew postanowieniom, według których do badania takiego materjału nie są powołane Zakłady Higjeny w Toruniu.
3) Przy materjale brak pisma, w którem należy wymienić właściciela zwierzęcia, ilość osób pokąsanych, tudzież opisać objawy kliniczne choroby zwierzęcia wzgl. wynik sekcji.
4) Nadsyłane bywają zbyteczne całe zwłoki zwierzęcia, albo znowu głowa tak pokale-

czona i uszkodzona, że wydobywanie mózgu jest utrudnione.

Zaznaczam, iż o wypadkach podejrzenia o wściekliznę należy bezwarunkowo donieść bezzwłocznie powiatowemu lekarzowi weterynaryjnemu. Zaniechanie zgłoszenia uważać należy za przekroczenie z §§ 9 i 10 ustawy o chorobach zaraźliwych u zwierząt z dnia 26. VI. 1909. (Dz. Ust. Rz. Niem. str. 519).

Za Wojewodę: Dr. Mellin.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 17. 11. 26 r.

Starosta: Lipski.

438.

Obwieszczenie

Wojewody Pomorskiego z dnia 13. XI. rb. dot. prywatnych interwencyj u władz centralnych z pominięciem władz miejscowych.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, zauważywszy coraz cześciej powtarzające się wypadki osobistego zgłaszania się interesentów w Ministerstwie lub też wnoszenie przez nich pism bezpośrednio do Ministerstwa z pominięciem władz lokalnych, powołanych w pierwszym rzędzie do załatwienia danych spraw, tnformuje, że tego rodzaju interwencje są niecelowe, ponieważ władze centralne nie załatwiają z reguły spraw bez poprzedniego zajęcia co do nich stanowiska przez podległe im władze lokalne, względnie dopóki w tych sprawach tok instancyj nie został wyczerpany.

Tego rodzaju bezpośrednie (ustne, czy pisemne) zwracanie się do władz centralnych (Ministerstw) z pominięciem władz niższych, względnie bez wyczerpania toku instancyj, zamiast powodować pożądane przez interesentów przyspieszenie załątwienia sprawy, wywołuje skutek wprost przeciwny, powołując szereg niedogodności, konieczność przesyłania sprawy instancjom niższym i nie potrzebną, a załatwienie sprawy odwlekającą korespondencję. Wszystkich tych ujemnych następstw interesenci uniknąć mogą, przestrzegając normalnego toku instancyj i zwracając się ze sprawami w pierwszym rzędzie do władz lokalnych. Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, nie naruszając przysługującego oczywiście każdemu interesowanemu prawa zwracania się z zażaleniami bezpośrednio do władz wyższych zaleca interesentom **w ich własnym interesie,** aby przedewszystkiem korzystali z przysługujących im środków prawnych w toku instancyj, a interwencje i podania kierowali do władz lokalnych, gdyż Min. Spraw Wewnętrznych z natury rzeczy na podstawie jednostronnego podania stron żadnej sprawy nie decyduje, a bez wyjątku podania bezpośrednio do Ministerstwa wniesione, przesyła przedewszystkiem władzom lokalnym do rozpatrzenia.

Wojewoda:
w z. (—) Dr. Seydlitz.

Powyższe podaję do ogólnej wiadomości.

Puck, dnia 11. 26 r.

Starosta: Lipski.

439.

Zarządzenie Starosty w sprawie wybuchu płonicy w Kosakowie.

Ponieważ lekarz powiatowy stwierdził urzędowo płonicę u szeregu dzieci w Kosakowie, zarządziłem na podstawie § 12 ustęp 1 i zgodnie z § 8 cyfra 8 ustawy z dnia 28. 8. 1905 r. o zwalczaniu chorób zakaźnych aż do odwołania zamknięcie szkoły i zarazem zakazałem dostęp do ubikacyj, w których leżą chore dzieci, osobom nie należącym do odnośnej rodziny. Wyjątek stanowią ordynujący lekarze i osoby przez tychże przysłane oraz osoby przeznaczone do pielęgnowania.

Puck, dnia 17 listopada 1926 r.

Starosta: Lipski.

440.

Obwieszczenie dot. zniesienia zarządzenia Starosty w sprawie wybuchu odry w Jastarni.

Lekarz Powiatowy stwierdził urzędowo, że odra między dziećmi w Jastarni wygasła.

Znoszę wobec tego zarządzenie moje z dnia 25. X. 1926 r., ogłoszone w Orędowniku Urzędowym powiatu puckiego nr. 43 poz. 417 rok 1926.

Puck, dnia 17. listopada 1926 r.

Starosta: Lipski.

441.

Zatwierdzenie rendanta Kasy Gminnej i sługi gminnego w Borze.

Jako rendanta Kasy Gminnej w Borze zatwierdziłem p. Pawła Konkla I. i jako sługę gminnego p. Antoniego Mużę III. z Boru.

Puck, dnia 10. listopada 1926 r.

Starosta: Lipski.

442.

Zatwierdzenia sługi gminnego w Swarzewie.

Jako slugę gminnego gminy Swarzewo zatwierdziłem p. Leona Skwiercza z Swarzewa.

Puck, dnia 10. listopada 1926 r.

Starosta: Lipski.

443.

Obwieszczenie w sprawie sporządzenia planów gospodarstwa leśnego.

Podaję do publicznej wiadomości, że Pomorska Izba Rolnicza w Toruniu przy ulicy Sienkiewicza sporządza plany gospodarcze dla lasów włościańskich na wyjątkowo ulgowych warunkach za opłatą, która obecnie wynosi 80 groszy od 1 ha, przyczem całą kwotę gotowa Izba rozłożyć na raty bezprocentowe, spłacalne w ciągu lat 5. Ponieważ według ustawy z dnia 14. sierpnia 1876 r.

lasy mogą być eksploatowane tylko na podstawie planów, ludność włościańska obecnie może wykorzystać sposobność taniego sporządzenia planów gospodarczych. Pp. sołtysi podadzą powyższe do wiadomości drobniejszych właścicieli lasów.

Puck, dnia 17. listopada 1926 r.

Starosta: Lipski.

444.

Obwieszczenie

w sprawie zaprowadzenia służby telegraficznej i telefonicznej w urzędach pocztowych.

Podaję do publicznej wiadomości, że w urzędach pocztowych: Siclec nad Jasiołdą, powiat Prużana, Czartorysk, pow. Łuck, Czemierniki, pow. Lubartów, Grzegorzow, pow. Koło i w agencjach pocztowych: Rzgów koło Konina, pow. Konin, Śledzianów, pow. Bielsk, Duninów, pow. Gostynin, Perszukszta, pow. Swięciany, Mokobody, p. Siedlce, Żwardoń, p. Zywiec, Józefów, koło Otwocka, pow. Otwock, Szudziałowo, pow. Sokółka, Ługomowicze, pow. Wołożyn, Wierzchnie, koło Dzisny, powiat Dzisna, Konwaliszki, pow. Oszmiana, Szastarka, pow. Janów, Łatowicz, pow. Mińsk, Mazowieckie, Piętkowo, pow. Wysokie Mazowieckie, Muńki, pow. Białystok, Gorzków, pow. Krasnystaw, i Gieranony, pow. Lida zaprowadzono służbę telegraficzną i telefoniczną, w urzędach pocztowych: Ołyka, pow. Łuck i Łęczna, pow. Lubartów służbę telegraficzą a w urzędach pocztowych: Chołojów, pow. Radziechów i Uścieczko, pow. Zaleszczyki służbę telefoniczną.

Puck, dnia 17. 11. 1926 r.

Starosta: Lipski.

445.

Komunikat ostrzegawczy.

Stwierdzonem zostało, że na terenie powiatu tut. grasuje pewien osobnik, który podaje się za delegata Ministerstwa Reform Rolnych. Osobnik ten wyłudza od parcelantów lub ubiegających się o parcele mniejsze kwoty udawając, że kwoty te zużywa na opłaty stemplowe i koszty, związane ze staraniem o parcele lub pożyczki inwestycyjne. Ponieważ wnioski o pożyczki i parcele, które należy wnieść li tylko do Powiatowego Urzędu Ziemskiego w Wejherowie, nie podlegają opłatom stemplowym i innym, przeto podaję do ogólnej wiadomości, że osobnik ów jest zwykłym oszustem i wyzyskiwaczem łatwowiernych.

Pp. sołtysi i przeł. obsz. dw. podadzą powyższe do wiadomości mieszkańców swych gmin w sposób tam przyjęty.

Puck, dnia 18. listopada 1926 r.

Starosta: Lipski.

OGŁOSZENIA.

Pomorska Izba Skarbowa w Grudziądzu

L: II. 18433/26

OBWIESZCZENIE.

Na zasadzie art. 30 ustawy o państwowym podatku przemysłowym z dnia 15 lipca 1925 (Dz. U. R. P. Nr. 79. z r. 1925 poz. 550) Izba Skarbowa wzywa właścicieli przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz wykonywujących osobiste zajęcia przemysłowe w okręgu Izby Skarbowej do wykupienia świadectw przemysłowych na rok 1927.

Świadectwa przemysłowe wydawane będą w listopadzie i w grudniu 1926 r. w kasach Skarbowych z wyjątkiem niedziel i świąt, na podstawie należycie wypełnionych deklaracji. Blankiety deklaracji otrzymać można bezpłatnie w Urzędach skarbowych. W razie wątpliwości wszelkich wskazówek i wyjaśnień co do kategorji świadectwa przemysłowego odpowiedniej dla danego przedsiębiorstwa udzielają miejscowe Urzędy Skarbowe podatków i opłat skarbowych.

Świadectwa przemysłowe wykupione być mają najpóźniej do dnia 31-go grudnia r. b.

Podatnicy ponoszą całkowitą odpowiedzialność za wykupienie właściwego świadectwa przemysłowego zgodnie z obowiązującemi przepisami.

Celem uniknięcia natłoku w Kasach skarbowych Izba Skarbowa wzywa zainteresowanych **do bezzwłocznego wykupywania świadectw przemysłowych,** a nieodkładania wykupna na dni ostatnie, gdyż przedłużenie powyższego terminu jest niedopuszczalne.

Równocześnie z podanemi poniżej cenami świadectw przemysłowych na rok 1927 należy uiścić dodatki na rzecz związków samorządowych Izb handlowych i przemysłowych, Izb rzemieś.niczych i szkół zawodowych łącznej wysokości 70 proc. (na Izby handlowe i przemysłowe 15 proc., na szkoły zawodowe 25 proc., na związki samorzą-

dowe 30 proc.) oraz nadzwyczajny 10 proc. dodatek tych cen na zasadzie par. 2 rozporządzenia Ministra skarbu z dnia 8 lipca 1926 (Dz. U. R. P. Nr. 67 poz. 398.)

Ceny świadectw przemysłowych w złotych polskich:

Kategorja	dla przedsiębiorstw	we wszystkich miejscowościach	w Warszawie	w miejscowościach klasy I	II	III	IV
I	handlowych	2000					
II	„		400	330	270	200	130
III	„		80	65	50	40	25
IV	„		30	25	20	15	10
VA	handlu rozwoźnego	50					
VB	„ odnośnego	15					

Kategorja	dla przedsiębiorstw	we wszystkich miejscowościach	w Warszawie	w miejscowościach klasy I	II	III	IV
I	przemysłowych	6000					
II	„	4000					
III	„	2000					
IV	„	600					
V	„	200					
VI	„		120	100	80	60	40
VII	„		60	50	40	30	20
VIII	„		15	12	10	6	4

Dla handlu jarmarcznego.		hurtowego	detalicznego
	na jarmarkach trwających ponad 21 dni	250	70
	„ „ „ od 7 do 21 „	125	35
	„ „ „ od 3 do 7 „	100	25

Kategorja			
I	Dla zajęć przemysłowych:	Ekspedytorzy nie utrzymujący oddzielnych biur i pomocników handlowych, lecz trudniący się osobiście z polecenia osób trzecich cleniem w urzędach celnych towarów wysyłanych za granicę lub otrzymywanych z zagranicy:	
		Przy urzędach celnych znajdujących się przy głównych linjach kolei żelaz.	400
		„ „ „ „ „ „ bocznych „ „ „	300
		„ „ „ nie położonych przy linjach kolejowych	250
II		a) Pośrednicy giełdowi (maklerzy):	
		Na giełdzie warszawskiej:	400
		na innych giełdach:	250
		b) Wszelkiego rodzaju inni pośrednicy handlowi:	
		w Warszawie i w miejscowościach I. klasy:	150
		w miejscowościach II. klasy:	100
		w „ III. i IV. klasy:	30
III		Inspektorzy i ajenci przedsiębiorstw ubezpieczeniowych, przewozowych, komunikacyjnych, oraz instytucji kredytowych, o ile prowadzą operacje bez utrzymywania biur:	
		w Warszawie i w miejscowościach I. klasy:	50
		w miejscowościach II. klasy:	40
		w „ III. i IV. klasy	20
IV	Ajenci podróżujący (komiwojażerowie)		100
	Cena karty rejestracyjnej:		10

Do II klasy miejscowości zaliczają się miasta: Grudziądz i Toruń, **do III klasy miejscowości:** wszystkie miasta powiatowe i Gdynia, **do IV klasy** wszelkie inne miejscowości Pomorza.

Przeciw właścicielom przedsiębiorstw handlowych i przemysłowych oraz przeciw osobom wykonywującym zajęcia przemysłowe, którzy nie wykupją świadectw przemysłowych w powyższym terminie, wdrożone zostaną kroki egzekucyjne w trybie przepisanym dla ściągania podatków bezpośrednich z zastosowaniem obowiązujących przepisów o karach za zwłokę.

Władze podatkowe wdrożą postępowanie karne z zastosowaniem przepisów art. 98 ustawy względem osób, które w wyznaczonym terminie nie nabędą właściwych świadectw przemysłowych

lub kart rejestracyjnych względnie zaliczą swe przedsiębiorstwa przy wpłacie do kategorji niższych.

Art. 98 ustawy głosi:

„Kto prowadzi przedsiębiorstwa lub wykonywa zajęcie, nie nabywszy świadectwa przemysłowego ulegnie karze grzywny od 3 do 20 krotnej kwoty nie uiszczonej za świadectwo. Kto prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zajęcie nie nabywszy należytego świadectwa przemysłowego, względnie utrzymuje skład bez karty rejestracyjnej, ulegnie karze grzywny do wysokości 3-krotniej kwoty, stanowiącej różnicę między ceną właściwego a posiadanego świadectwa przemysłowego względnie stanowiącej należną opłatę za kartę rejestracyjną.

Kara nie zwalnia od obowiązku nabycia właściwego świadectwa przemysłowego względnie karty rejestracyjnej.

Grudziądz, w listopadzie 1926.

Prezes Izby Skarbowej.

Odpowiedzialny redaktor: Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.